

DOSKONALSTWO (2) *sb n*

a jasne; teksty nie oznaczają ó; pierwsze i końcowe o jasne.

sg N doskonałstwo (1). ◇ G doskonałstwa (1)

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Najwyższy stopień cech dodatnich, świętość, pełnia zalet; biegłość, umiejętność (2) :

*Szereg: »szczęście i doskonałstwo« (1): ták tefz [Bóg] y ná wierzchu á włkutkách/ wrzczách poczętych y łtworzonych/ wżyczliwym lię być pokazał/ łzczęcia łwego y dołkonálłtwá łtworzeniu wdzielaiąc *SkarŻyw* 258.*

*Iron [czego] (1): Y łtąd Popi wálzy/ gdy co w Słowieńfkim chcą rozumieć do Polłkie⁸⁰ lię wdác po tłumáctwo mułzą: [...] Y to ich wżytkiey náuki/ ná wżycki duchowne łtany dołkonálłtwo. *SkarJedn* 361.*

Cf DOSKONAŁOĆ, **DOSKONAŁOŚĆ**, [DOSKONANIE], NIEDOSKONALSTWO